Buti fik imidlertid Ordre at henvende sig til Kolb, om hvem det var det, at han var gaaet Wenskabs Skyld
mildere mit Hende end hvorom Ønske. Da fandt Kolb imidlertid det bedre, at han ikke nytte Lærer Lauen de forlangte par
hundrede Rd. men kun par 2 Rd. 3 Maaneder, og han maatte hun indskytte, at han for sine Dampagnoner Skyld var
nødt til at tage Penge. Kort efter kom Buti ud til os for første Gang. Han var ved denne Anledning ginet Kræfter en
mærkt Skikning af hendes Livsstyrke Tilstand, hvad han efter Lægen er at gøre i sagde, at hun maatte følge Adskil-
ligt af hvad hun havde; at hun havde taget saalænge af for Valentini, at hun først til Juli 1845 kunde regne at faa fri
av Kostpenge. Jeg ytrede hvor min Ønske om Skjæbnens forøg, hvorfor Kolb bad mig da jeg 27 Juni paa
Slagt kog til Kom at faa Buti til at gøre mig Oplysning derom, og medgav mig i den Anledning en skriftlig Om-
medning til ham, i den Hensigt, at jeg, naar Pengene skede hos ham, kunde tale med Ønske om hvad der var nødvendig
at gøre. Buti fremvarede mig imidlertid, at det maatte udsætte en Mistænkelighed det at der ingen Kostpenge
fandt Sted naar til Juli 1845, da Kal: havde sagt ham, at Kvinden ville have en at Dørskud alt med
Udbetalingen i Juli 1844; forresten nødte han ikke, hvor mange Kvinden havde lagt bag og hos Kal:
Da jeg kom tilbage til Albano, var Fru Paulsen imellem utilfreds med den Beskad, jeg fremlagde Hende
Hun sagde, at Buti maatte dog vide, hvor mange Kvinden var hos Kal:, de ingen Kinder var og hvor Hende var
gat disse Penge og til Hende. Hun vilde mig Dagen efter 2 Ungmænd
hvorfra fra Kolb; disse Afgjørelser var mig Anledning til at forelægge Hende nogle Spørgsmaal, hvorafjeg
fandt, hvor total uvidende hun var om Hendes egne Anliggender. Jeg fandt fremdeles, at under
9 Marts 1844 var udbetalt til Hende fra Kal: 1218 Fr 92 c. = 224 sc. 28 ß. Jeg spurgte Hende nu, om Marts Maa-
ned ogsaa var Forfaldstermin for de franske Penge, og om de 224 sc. skulde betragtes som mindre Fal-
gave af det hele aarlige Beløb 500 sc.; til begge svarede hun, at det vidste hun ikke. Jeg fandt
mindre, at Kal: i Aug. 1842 havde udbetalt 300 Fr. til Kolb af Oberstens Penge, men for 1843 skal Intet anføres;
jeg spurgte da, om hun gaa for det Aar maa sendte til Danmark. Hun svarede, at det vidste hun
ikke; men at Buti nok havde Penge for derom at afholde adskillige indkøbte Udgifter; jeg spurgte
da om der da ikke var blevet Adskilligt tilsvare, da B: jo og havde solgt et par Hester og endnu noget
Sølv for dem; det, svarede hun, vidste hun ikke; men hun vilde forlange at Regnskab derom
for ikke mere fremdeles at gaa ikke; derfor opmuntrede jeg de fande ogsaa meget.
Men paa Hendes Anmodning om at tale med Buti om disse Anliggender, svarede jeg bekræftende,
da jeg alt havde nok skjønt forinden, at han ingen Lilleid havde til mig. Hari mænte
hun nu nok, at jeg saaledes fremlagde, men da Fr Buti nogle Dage efter kom ud til Albano, kal-
de han gandske nøje ikke at Ord til mig om Regnskabets af alt dette; derimod erfarer jeg i
disse Dage, at han havde nidkjærlig beskæftiget Kvinden, hvor under der var for Dørene for, at hun kun
skal gaaen glad ad den Snurlian, hun endnu skal have 2 Rd. 2 Skilling af Vederlaget, Ober-
sten havde taget og betalt for 5 Rar. Dagen var nemlig, fortalte Fru Paulsen mig, at Kvinden
Nda, der aldrig hørte, var død, og hans Ce befandt: meget forsiktet forfaldning, medmindre
han havde forsømt at tage de fornødne Garantier for at forudsat indbetalende Beløb. Saa snart
da at skulde flytte af Huset med man endelig for hint og betalt, forelaa mig i første Fred
forundrelighed, man Kvinden sagde, det var i Vandfad fra, og Buti skulde nok forklare mig det,
naar han kom næste Gang. Det mødte jeg mig naturligvis Intet af; men naar jeg
kommer til Napoli, siger jeg Faderen, tænker jeg, at Advokat Lauria vil forklare mig denne
Dag, som han skal gende skjønnere vorde.

Albano d. 17 Juli 1844.

220

Skrivelse til Hr Konferentsraad Collin
Medlem af Dannebrogsmand.

Lbs 10 Cuc — 6 Jul R
Cuc 600 fr.

Paa en lille Afslingt med tal Kom forresten jeg d 26 f. Hr. Hr Bravo at Kaare fra Landsmænd
vaadan, hvori forudsat nogle Linier til mig agtede nor at Creditiv til Fru Paulsen paa
1225 fr. samt nuden at Kaare det Hende Hr en Hjælpsynderlig Person "Kestner", der ønskede
Hende Hende til at gøre Hagnt for de forskjellige Sager i Albano med de mange
Penge, hun havde overvent efter sin Fader. Da jeg ikke kunde faa Fru Paulsens Skrivelse
fra Albano den Dag og ikke kunde opgive Conferentsraadets Aabning efter de 2 paafølgende
Helligdage, saa maatte jeg overlade Buti at besørge disse Penge hemmede. Angaaende
de vigtige Vedhengelse af dette Kaare skulder jeg øvrigt at Bravo efter min Anmod-
ning har udsat sin gad at underrette Dem.
Mandagen d. 8 Juni modtog jeg Her i Albano Conferentsraadens Kaare af 22 Juni, men
jeg ikke længer vil opholde at afskrive, hi ingen Dansk Kaare til Fru Paulsen paa Grund
af en Dørsømmelighed fra Butis Side ikke endnu er ankommet, saa kaare jeg dog med
kommelig Sikkerhed at kunne sige, at Pengene var Hensigten at kunne sige, at Pengene var Hensigten
Kaare da ikke saa det vilde kunne ~~[illegible]~~ Skulde det med Formodningen, enten med
det Kaare, vi endnu forventer, eller med Andre, saa vil jeg derom strax sende Dem den
fornødne Underretning. — Den sunne Alder, jeg modtog Kaaret d. 28 Juni, havde
jeg en lang og meget alvorlig Samtale med Fru Paulsen. Jeg søgte først at fremme sam-
de for at sende Albert med mig til Rom, men dette hun fik ganske Kunde klare no-
gen Tid i Kom; dette anfaar jeg nemlig, vigtigt nok, som det Allervigtigste for Dem.
Men jeg mødte en afgjort Modstand: Hun kunde ønske sig bare den Pige efter saa
mange Tab, nu efter at skulde savne den Søn. Jeg viste hende, hvor galt det var for
mod Albert, og at en Gemødforandring var nødvendig; at det var langt for en Moder
at afsøge sin Søn, men den største Pige var den at søge sit Barn mindskelse for sine Øjne.
Hun svarede, at dertil havde hun ikke det Skulde kunne; hun havde til Hensigt at tage
Albert paa en mere alvorlig Sted nærmere Venner, og ikke lade sin gamle Søn magt
om sig som tidsfordriv; men jeg svarede hende ligefram, at jeg var bange for, det vilde vanske-
hende paa Kræft til besørge at gennemføre dette. Dog da jeg mødte, at dette Forslag saal
det klar Forkastet, gik jeg over til at foreslaa hende, at hun i dette Øjemaal skulde tæ-
ge til Danmark med mig og bagge Børnene. Men dersaa vilde hun ligesaa lidt gaaen
ind; hun talte først om sit tragt Hjemland, hvor hvilket Legemet hende maatte, at det
lengsten Ophold i Italien vilde være gunstigt, men da jeg gjorde hende opmærksom paa,
at hendes Hjemland i Danmark hende dersaa skulde kommen saa godt som i Rom den forlæ-
ne Vinter, sagde hun mig, at der var ogsaa en anden mere vigtig Grund, som gjorde
hende det umuligt for Øjeblikket at drage til Danmark. Hvad hun nu sagde mig, var

jeg ganske uforbeholdent meddele Conferentsraaden, i den Anledning, at om det
endnu ikke er rigtigt at Sinde at takke og tale paa den Maade, som vil blive dig alligevel
ikke kunne bevare Sinde Lunes Omaltagelse og Venskab. Jeg sagde mig altsaa,
at Hun var fuldkommen berettiget i en mig indviklet Ramning med Danmark, og at
Sinde neppe ubillig med Sinde og Sindes Mand. Jeg henviste til den Modsigelse, Kongen Sinde gjorde
Obersten ved hans Gjenkomst og gjorde opmærksom paa den Skjellighed, jeg saae i, at Kongen saae
en gjerne sit Maade til en Forandring i Ladsmaes Testamente, hvorefter han beremte sin Datter,
Grev med Sitten kunde Lykkelig Sinde; jeg paastod, at det var med alle Lune, og at det var
alene Kongens indtalte Villie, at det skulde saa være, jeg Sinde kunne blive Sikkert, da Sinde
Jeg saamme dertil, at efter min Overbevisning var der ingenlunde skred brud paa Loven ved
dette Testamente; men derom, sagde Hun, kunde Hun let overbevise mig ved at finde mig et
Brev, som Buti av Ugnes lid i forveien Sinde modtagen fra Justitsraad Nygaard. Af dette Brev
saae jeg da rigtignok, at Hun Selder Forandringen i Testamentet ved Uretfærdighed, dog
tilføiende, at derved var Intet at gjøre efter de danske Love, saasom Kongen Sinde Magt
til at forordne og stadfæste Maade saamen behagende. Jeg til min Forundring saae jeg ud
nidere, at Justitsraad Nygaard opmuntrede Buti til at gjøre Pagen anhængig for de romerske Domstole,
gjøre Fordrand om Hum som Thorvaldsens ægte Dattersøn, protestere mod at dette skulde Sinde
Hvert causa mortis, idet de 40000 var alene en donum inter vivos, og skjønde med det For-
slag, at naar alle de i Rom efterladte Papir skulde være lagde i Beschiedelse, kunde
man med behørig Godtgjørelse udkomme dem til Justitsraad. Alt dette, mere jeg dog tilføie,
var fremsat under den Forudsætning, at det var Sinde, Maade som Sinde, at Buti saae
Kongens Hands lagt Testamente paa den romerske Vent af Dødt. Jeg spurgte mig, Maade
jeg nu maatte, og da jeg sagde, at jeg, i Tillid til at Maade, der havde Sinde med den Dag at
gjøre, var nie saae, at Justitsraadet skulde, saa var Hun ude ved at blive stærk og
bragte paa mig, idet jeg navnlig fremhævede min Mening derom i Kongens Udtrykk, ved
mærkelig nærmedjet gjorde. Jeg blev dette altid gadt, da jeg fik Anledning til at forklare
mig betænkt; ligesom Hun bad mig erindre, at Hun ikke havde talt saaledes, fordi det i
nogen Maade Forfrad Sinde inlet Skridt at Sinde gjøre mod Hun Ladsmaes sidste Villie,
men kun fordi Hun ville vise mig, at Hun virkelig ved denne Anledning havde mist me-
gen Energi ansind. —

Ved denne Samtale udrettede altsaa, som det synes ikke betydelig; men jeg skulde
ogsaa iforveien nævne anført den Ser nemlig, at Sindes Beslutning kunde forandres
for den forstandige Vinter og Vaar at forklare i Rom; thi alt i Februar Ugen Jer
Hun ladet sig paa Veralfor i Byen, og nytog nu Skaar Hun i Begrebs med at fæste
sig en Anledning til 200 scudi aarlig. Dis Villie var dog med Blandt til Ugesen
Ser Sammen Hvis 400 scudi; denne Familie vil nemlig bosætte sig i Rom, og den yngste
Datter, der skal være en fordelaes udmærket Klaver-Spillerinde, Jer til dette Øiemed øyg-
nede Hun Informationer i Paris, Jer at underholde denne Bestyrelsen i Rom, Hvor
den i pecuniær Henseende synes at kunde blive med mere indbringende. Hun troede for
den nye Anledning, der skal betales derud, og de uhelde Mandler, Hun Jer nødig at anstaae,

2

vil gjøre Sinde det nødvendigt at opsige at Leave, som Hun dog Jer Ugesen til med Lettelse
at kunne tilbagebetale, da Hun af Thygesons Jeanner 100 scudi til 1 Oktober og atter 100 til April
derefter følger Hun en gammel Landsmand for 120 scudi, hvilken Hun Hun faaer betalt i
Februar og Marts og 20 scudi om Maaneden. Naar Hun ikke vilde gjøre de fremmede Skridt
til at faae Villaen følgt, var det ogsaa ikke det andet, Hun kunde gjøre, at leie den
ud til en familie, der ikke vilde misbruge den. — Afgjørt var det altsaa ensbetydende
for at mere, at Hun blev i Rom at bear endnu, og Maade Albert ønsker. Da søger
Hun ved Hjælp af en Østerrigsk Rudsmand, der tidligere Jer lagt ned Jem, at skaffe Hun en
dygtig Lærer mellem de fremmede unge Ledere; Pagen Hvorfil jeg selv tilraadte, da jeg
for 8 Maaneder siden havde Sinde om at antage en dansk Huslærer efter mig, og jeg mer-
ker at Hun ikke kunde Lemmen til nogen Ekstravagance i sin Hensende, saa det saae ud, som om de
bedst var ingen Lærer skulde faae, eller Maade der er anbrent det Pennen, vinte under Pleie og ved vemo-
dige Abbate. Vanda at sige ærlig jeg selv ikke gerne Vagten af mine Landsmænd denne Post. Alber
er altid overlagt til at Maade der findes daglig Ekfjedtighed, og med Vægt at mælde eigenavne
Hem dertil, kom til at blive et øhre dødelig forkvidelse anledning, hvorved mandag neppe udrettes
Andet end at forlure Penge, og det var Pond, thi der er mange Gode i Rom. Derimod maatte jeg
Hun skulde anbefales alvorlig til mere praktisk Ekfjedtighed af Philemonsmæslet Dos, for at faae Jem
vent af med den utaalelige Indiggenhed og Dragsid, hvortil Hun nu kun er alt for mange Gan-
gene. Dagbet jeg, efter Maade jeg nu har fortalt, likgelig ikke har Mod at nærte af Maade gø-
i denne Henseende maatte forestille Hudmann, skal jeg dog ikke lade det blive med denne en
Gang, men Hun at Jakte en med Sinde ani at skikke Albert til Danmark; Dagbet jeg forøvrigt
Kunde gjøre ved Sinde Omberømsling, naar jeg midsen Hum der nite tage imod Jem, og Maade
de vilde gjøre med Jem og for Jem.

Justitsraad Nygaards Brev meddele mig om Maade jeg alt iforveien nævnte, at Kolb for Dødsmagt af Ugesens
Ven i Ribjøbenhavn til at andrage Obersten Baukens Kvarbo. Imidlertid er nu maaskee intet Skridt at gjøre, men
jeg vilde dog gjerne ved denne Anledning gjøre opmærksom paa, at Kolb og Buti ere nøie Allierede, Buti er Jens
Ordnoiat og Jer hum Fuldmagt i disse Dage nu det ny Forsøg for Jem, men derfor er Jem Jens saa ganske lagen i
Dumstand, at Jem efter Maade jeg kan Jem Jen, i flige Anliggender Jens tænkelig kan bevæge Maade efter Kolb. Alt
Frøu P. Anliggender ikke Jeila paa at Jem Jende og Jendes Øiem betoggende Maade mellem Buti og Jem
er rigtignok min Mening; maaskee er jeg Jem misbrugelig med Jem, men den Maade, Maade paa Jem Jlaa
Gange Jer forebragt mig Skandsdater, og den Ungstelighed, Maade med Jem fiskal Jer Strebt at udslukke mig fra
Kjendskab til Frøuen Anliggender, bagga Dele maae jeg Jald undskylde mig. Jeg vil imidlertid, paa
Konferentsraadens Vegne gjøre en Forestilling om Maade Jem og Andre den Fig, gjøre mig vel at fortælle,
Smerlaes Pagerne ere gaaede i den Maade lid. Da jeg sidst skrev, var Frøu Paulsen meget
syg og bestemt paa at tage til Neapel, og det ønskes der var Hun lidt i Jendes Dørs, men Hun skulde
gaa, at Valentini om Maaneden iforveien Jende sagde Buti, at naar Frøuen trænste til Ringe, var Jem
altid parat; Jem skrev Hun nu til, og Jens Omar skulde opgives i Albano; men ligesom vi saae gerne
til det sige i Vognen, Jemmer der Dræn fra Val., som lader Frøuen vide, at Hun for Jem alt stod i nogen
Undervallanie, og at det i saa Jald altid var med Jens Lauds System at indsette sig for Frøuen Fisico. Pagen
var, at nu mødte Val. Hun ingen Ting fik efter Jadsen, derfor dette Ord, der gaae Vraeyels-Forien Jen Skjæ-

ad 220.

Jeg har agtet hvorfor Frøken Paulsen, om hun ogsaa kunde af de 1940 sc. der henstaar for Torlonia, det skaffe hun, mister hun Fallet ikke; hun forsikrede mig, at Beti hendes Moder gav hende 100 sc. at lave for; dette lyder saa, at hun tidligere maa have haft Noget og for hende; men at hun tidtil aldrig har gjort hende Regnskab herfor, saa jeg slet ikke finder mig i.

Hr Ulyzes, som i disse Dage er ankommet for Frøken P. Broder, og som agtede her gjøre Vallaren vogt fargnadig, mil jeg dog ikke lade uantalt. Den stakkels Mand er blanke bestaalet for 50 sc. i Penge, hvoraf hun havde givet ham den halve Deel i Guldmynt fra hin første Brøndslid, for at have Noget, naar uforudsigelig Ulyzes skulde indtræffe; desuden have Tøjerne, der var gaaede ind med falske Kæder bortlagt Ringe, Øreringe, Spidsstaar osv. til at betale af 100 sc. blottet for alle Penge. Her hun maatte bede Vallaren om Hjelp. Enten nøste Broderen hun Penge af den lille Due, Langen med Kiele har skjenket hende; men kunde den saa ikke gjøre Noget for hende? man skal vilde Langen, man skal Thorvaldsens Universalarving, Albanus Communis, tage sig af hende? Postmen er død for at faa Øgnesidan i Afsindighed, men dette dødsfald medfører ingen Lettelse for hende, da denne Pøbel nar faa ved Pøbel alle Overlevninger i Huset.

Jeg bad igaar Broen om Tilladelse til at henvende mig til hendes Laugmerge om de Penge der er mig bevaret til min Hjemreise, og denne Tilladelse gav hun mig villig og gerne, da hun selv ikke gaar nogen Maade vilde kunne bestemme det for nærværende Tid af Frygt hun har mellem Fonder. Paa denne jeg den derfor, Hr Consuentraad, om De vil være af den Godhed at drage Omsorg for, at jeg kunde faa disse Penge med Septbr Maaneds Begyndelse. Derfra jeg faaer dem i ikke Penge, hvor ønsker jeg gerne dette anvist paa Rom, Mailand og Basel. (600 fr)

Fra Frøken Paulsen finder jeg Consuentraadens mange Hilsner, med det for Fremtiden til hendes nærmere for hende og med Bøn om fremdeles at tænke hende i velvillig Erindring.

Til min Broder ønsker jeg ogsaa at kunne finde en Hilsen, da jeg saaer jeg noget i Tanke med Brevene til Familien, ligesaa jeg ogsaa lang har mødt saa Vore fra Hjemmet. I Albano og dens Omegn er de ommeldte Dritter i Vraget skal der men ikke findes; men ingenmed er der, naar Alt er sat og grønt, dog bedst. Paaskedanker idetmindste.

Deres ærbødigst hengivne

M. Thorvaldsen.

NO

Imp.

79

Monsieur le conseiller des conférences Collin
Amaliegade 155

Copenhague
en Danemarc

T. T.
HAMBURG
29. JUIL. 14